រឿងក្ដីទាមទារឲ្យសងប្រាក់កម្ចី

○ ការអះអាងរបស់ X

ខ្ញុំជាអ្នកទិញនំធ្វើពីផ្លែឈើត្រូពិកពីគេ មកលក់បន្ត។

Y គឺជាអ្នកបោះដុំឱ្យខ្ញុំម្នាក់។ នៅថ្ងៃទី ០១ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៧ Y បានស្នើមកខ្ញុំថា ″Yត្រូវបង់ថ្លៃទិញផ្លែឈើត្រូពិកទៅឱ្យ Z ដូច្នេះ សុំខ្ចីប្រាក់ចំនួន ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិកផង ហើយនឹងសងវិញនៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០០៨″ ។ នៅថ្ងៃដដែលនោះ ខ្ញុំក៏បានប្រគល់ប្រាក់ចំនួន ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិកដោយបានបង្កើតកិច្ចសន្យាដែលមានហត្ថលេខារបស់ Y ហើយនៅថ្ងៃនោះ ក៏បានប្រគល់ប្រាក់ ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិកជូន Y ភ្លាមទៅ។ លើសពីនេះ ខ្ញុំ និង Y បានព្រមព្រៀងស្តីពីការប្រាក់ដែរ គឺ ៥ % ក្នុងមួយឆ្នាំ ហើយប្រាក់សំណងនៃការខូចខាតដោយសារការយឺតយ៉ាវ គឺ ១០% ក្នុងមួយឆ្នាំ ហើយបានចុះក្នុងកិច្ចសន្យាខាងលើនេះដែរ។

តាំងពីនោះមក Y បានសងខ្ញុំតែ ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិក នៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១២ ប៉ុណ្ណោះ។ ពេលនោះខ្ញុំបានចុះហត្ថលេខានៅលើលិខិតទទួលប្រាក់ដោយបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថាបានទទួលប្រាក់ដែលជាការសងមួយផ្នែកនៃប្រាក់កម្ចីខាងលើ។

ក្រៅពីនេះ Y មិនបានសងទាល់តែសោះ ហើយណាមួយពេលនោះ ខ្ញុំមិនទាន់ទ័ល ហើយក៏មិនទាន់ត្រូវការប្រាក់នោះ ម្ល៉ោះហើយ ខ្ញុំមិនបានដាស់តឿនឱ្យ Y សងនៅឡើយទេ។

តាំងពីដើមរហូតមកដល់ពេលប្តឹង Y នេះ ខ្ញុំនិង Y បានធ្វើជំនួញជាមួយគ្នាជាអាទិ៍ ហើយមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធនឹងគ្នាខ្លាំងណាស់។ ជាការពិតណាស់ នៅថ្ងៃទី ៣០ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ២០១២ ខ្ញុំបានទិញនំធ្វើពីផ្លែឈើត្រូពិកចំនួន ១០.០០០ កញ្ចប់ ក្នុងតម្លៃសរុប ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិកពី Y នៅក្នុងនោះ ក៏មាននំជាង ៥០០ កញ្ចប់ ដែលមានរូបរាងខុសប្លែកពីរាល់ដងផងដែរ។ ប៉ុន្តែ វាមិនដល់ថ្នាក់ថាមិនអាចយកមកលក់បាននោះទេ ហើយជាក់ស្តែង ដោយសារតែនំទាំងនោះបានលក់ដាច់ទាំងអស់ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំមិនបានទាមទារឲ្យ Y សងនោះទេ ហើយគ្រាន់តែឲ្យប្រុងប្រយ័ត្នថា កុំឲ្យមានបញ្ហាបែបនេះកើតឡើងទៀតនៅពេលក្រោយ។ ហេតុនេះហើយ ខ្ញុំមិនធ្លាប់បានទទួលសំណងចំពោះនំទាំងនោះពី Y ទេ។ នៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ

តុលា ឆ្នាំ ២០១៣ ខ្ញុំបានទិញរថយន្តពី Y ដែលគាត់កំពុងប្រើក្នុងតម្លៃ ៧.០០០ (ប្រាំពីរពាន់) ដុល្លារអាមេរិក ហើយ ជាក់ស្តែងខ្ញុំក៏បានទទួលការប្រគល់រថយន្តនៅថ្ងៃនោះដែរ។ តាមដែលខ្ញុំចងចាំអំឡុងខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០១៣ ខ្ញុំបានបង់ប្រាក់ចំនួន ៧.០០០ (ប្រាំពីរពាន់) ដុល្លារអាមេរិក ។

ពេលដែលខ្ញុំបើកហាងថ្មី ខ្ញុំត្រូវការដើមទុន ហើយក៏បានទាមទារ Y ឱ្យគាត់សងបំណុលវិញ ដោយកាត់ប្រាក់ ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិកដែលបានសងហើយ និង ប្រាក់ដែលនៅសល់។ តែ Y មិនព្រមសងទាល់តែសោះ ហេតុនេះហើយ នៅថ្ងៃទី ៣ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១៤ ខ្ញុំបានដាក់ពាក្យបណ្តឹងនេះចំពោះ Y ទៅតុលាការ។

- ការអះអាងរបស់ Y

មុខរបរខ្ញុំគឺ ទិញផ្លែឈើត្រូពិកពីអ្នកចំការ ហើយកែច្នៃជានំ ទៅលក់ឱ្យម៉ូយខ្ញុំ។ X គឺជាម៉ូយខ្ញុំម្នាក់សំខាន់ដែរ គឺគាត់ទិញនំធ្វើពីផ្លែឈើត្រូពិក ពីខ្ញុំតាំងពីមុនមក។

នៅថ្ងៃទី ១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៧ ខ្ញុំត្រូវបង់ផ្លែឈើដែលបានទិញនោះ ទៅឱ្យអ្នកចំការ ម្ល៉ោះហើយខ្ញុំក៏បានស្នើទៅ X ថា "សុំខ្ចីប្រាក់ ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិក ហើយនឹងសងនៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០០៨ " ហើយនៅថ្ងៃដដែលនោះ ក៏បានបង្កើតកិច្ចសន្យាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ដើម្បីខ្ចីប្រាក់ ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិកពិតមែន។យ៉ាងណាមិញ នៅពេលនោះមានការព្រមព្រៀងអំពីការប្រាក់ ៥% ក្នុង ១ឆ្នាំ និង ការប្រាក់យឺតយ៉ាវចំនួន ១០% ក្នុង ១ឆ្នាំ ពិតមែន។

នៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១២ ខ្ញុំបានប្រគល់ប្រាក់ ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិកទៅឱ្យ X ពិតមែន។

ក៏ប៉ុន្តែ ប្រាក់ ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិកនេះ គឺខ្ញុំបានបង់ឱ្យទៅ X ដើម្បីសងនូវទំនិញមួយភាគដែលខ្វះគុណភាពក្នុងចំណោមទំនិញដែលខ្ញុំបានលក់ឱ្យគាត់។ ពោលគឺ នៅថ្ងៃទី ៣០ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ២០១២ ខ្ញុំបានលក់នំធ្វើពីផ្លែឈើត្រូពិកចំនួន ១០.០០០ កញ្ចប់ក្នុងតម្លៃសរុប ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិកឲ្យទៅ X ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែ X បាននិយាយថា នៅក្នុងចំណោមនំទាំងនោះ មាននំចំនួន ៥០០ កញ្ចប់ ដែលខូចទ្រង់ទ្រាយ ហើយមិនអាចលក់បានទេ ដូច្នេះហើយទើបនៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១២ ខ្ញុំបានបង់ប្រាក់ឲ្យ X ចំនួន ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិក

ជាសំណងចំពោះផ្នែកនំទាំងនោះ។ ដូច្នេះ មិនមែនមានន័យថា ខ្ញុំបានសងមួយភាគនៃប្រាក់កម្ចីចំនួន ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិកនោះទេ។

ថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១៣ ខ្ញុំបានលក់រថយន្តដែលខ្ញុំកំពុងជិះទៅឱ្យ X ក្នុងតម្លៃ ៧.០០០ (ប្រាំពីរពាន់) ដុល្លារអាមេរិក។ ពាក់ព័ន្ធនឹងការលក់រថយន្តនេះ ខ្ញុំបានប្រគល់រថយន្តទៅឱ្យ X នៅថ្ងៃនោះហើយ ប៉ុន្តែ ចំពោះប្រាក់ថ្លៃលក់ ៧.០០០ (ប្រាំពីរពាន់) ដុល្លារអាមេរិកនោះ ទោះបីជាខ្ញុំបានដាស់តឿន ឬ ទាមទារប៉ុន្មានដងក៏ដោយ ក៏គាត់មិនទាន់បានបង់ឱ្យខ្ញុំទេ។

រឿងពិត គឺដូចដែលខ្ញុំបានរៀបរាប់ខាងលើនេះ។

ចំពោះ ប្រាក់ដែលខ្ញុំបានខ្ចីពី X គឺអំឡុងពេលនៃអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលបានកន្លងផុតហើយ ហេតុនេះ ខ្ញុំនឹងលើកឡើងអំពី អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល នៅក្នុងនីតិវិធីនៃបណ្តឹង ។

ម៉្យាងទៀត ទោះបីជាមិនមានការទទួលស្គាល់នូវអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុលក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំនឹងអះអាងនូវការទូទាត់នឹងសិទ្ធិលើបំណុលនៃប្រាក់ថ្លៃទិញលក់រថយន្ត ៧.០០០ (ប្រាំពីរពាន់) ដុល្លារអាមេរិកដែរ។